



PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Prvoborac
knjiga 2

PARTIZANSKA KNJIGA

© Denis Čokić

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2016.

Urednici
Srđan Srdić
Vladimir Arsenić

DENIS ČOKIĆ

IZOHIPSE

Kikinda, 2016.

Cold Facts

Premalo je biciklističkih staza u ovom gradu, čulo se s razglasa, dok sam žvakao drugi zalogaj pljeskavice. Prilozi nisu cureli; gospođa je bila pažljiva, ili jednostavno štedljiva, ili tek gospođica, teško je reći. Tucanom paprikom crtala je spiralu. Retko primećujemo osobe veće od nas, reče prolaznik. Ne gledamo ih s pažnjom. Seo sam na travnjak iza stotine ljudi. Stajali su pred binom posmatrajući one s mikrofonima. Svib je, pretpostavio sam, već počeo s cvetanjem, nisam ga video ili ga nisam registrovao; to je isto, a nije; ali kao da jesam, vreme mu je. Dobio sam biciklističku vozačku dozvolu od nasmejane devojke čiji je to bio zadatak. Pružila mi je i plastičnu flašicu punu crnog napitka. Prekrstio sam noge, žvakao proteine i razmišljao o pređenim kilometrima prebirajući po bleđim sećanjima.

Hoćemo li živeti na Mesecu? Nismo pričali o regolitu – jer fali zemljište za biljke – pretpostavljam da bi se ukazali problemi pri uređenju dvorišta, kao i nevolja s gravitacijom nižeg intenziteta. Ili me nije pitala niti smo išta pričali. Više puta mi je govorila kako ne može da pije ni kafu ni špricer s nepoznatima. Ja nisam jedan od tih, bilo mi je nejasno. Znao sam da misli na mene ili sam to umišljao, jer otkud bih znao tako nešto, pošto je ne vidam,

nisam siguran ni kako izgleda, nikada mi nije otvoreno pominjala bilo šta od toga; isto onako kao što osoba pred ogledalom vidi svoj odraz ili brine o malom lavu kog je pronašla u pustinji, i potom napiše priču o tome, mada taj lav ne predstavlja lava u priči, shvatićemo ako dublje zagrebemo, ako smo kadri dublje da zagrebemo. Kome je do grebanja, uostalom, od grebanja ostaju krvavi tragovi i kraste. Kraste otpadnu, ostanu ožiljci, oni sporo zarastaju. Dvofazni oporavak: prva faza je kratka i efikasna, druga večna.

Jednom zgodom gledali smo se kroz prostor koji zaklapa pevačeva, u laktu savijena, ruka s mikrofonom, smešila se, video sam da mi se smeši i mrda glavom prateći ritam. Potraži me u predgrađu, rekla je ona meni, umesto ja njoj, bilo bi logičnije, ali to uostalom nije ni bio klasičan razgovor. Intuitivno bliski, zamenili smo uloge. Nesigurno je verovati podsvesnoj želji koja se predstavlja kao zaborav. Zavarava sve, i mene dok čitam ove reči. Skeptičan sam, ne previše. Isključivo privlačna sila, neumitno deluje na sva tela u poznatom Univerzumu.

Tog nedeljnog jutra jurio sam u dvadeset i prvoj brzini uz vrh strme ulice – jugoistok grada – pomoću gravitacije, koristeći težinu tela, propet na pedalama. Ulice s trotoarima popunjenim desetinama hiljada belih, rozikastih i bež krugova od zgaženih žvakaćih guma, zalepljenih, ispljunutih ko zna kada. Osećam ambivalenciju fizičke pojave, teorijski do kraja neshvaćene; više mi odmaže nego što pomaže. Doduše, ona mi je saveznik i

dok idem uzbrdo. Je li to dovoljno znanje? Jeste. Verovatno nepotrebno, s obzirom na mogućnost prelaska u lakši stepen prenosa; ako je uopšte znanje.

Majstoru za bicikle, kog sam sreo, nisam govorio o ambivalenciji gravitacije. Brzo ćeš sjebati zadnji zupčanik, ne bi trebalo da voziš uzbrdo u toj brzini, zato si i razvalio poslednji koji sam ti promenio, upozorio me. Sparta, rekoh. Kažem ti, ne bi trebalo da voziš u toj brzini uz ovakvo brdo, sjebaćeš zupčanike. Sparta, povikao sam. Ja ti lepo kažem. Sparta! Rastajemo se posle prijateljskog dogovora u vezi sa sledećim susretom, oko čijeg preciznog datuma pregovaramo dvadesetak minuta. Beležim datum – on ga pamti – tačno vreme i mesto u blok, spremam ga u žutu torbicu pričvršćenu za ram crnim trakama sa čičak sistemom. Taj poklon, od pre mesec dana, montirao je usput, zajedno s nosačem za bidon – boje slične zlatnoj – dok je menjao zupčanik i gumice na kočnicama belog, svetloplavog, crnog i žutog bicikla u mom vlasništvu.

Za to vreme ja sam razgovarao s njegovom mušterijom, policajcem u civilu. Čini se da me nije lagao. Možda je tom zgodom koristio izmišljotine uz izjave tipa: preskakanje ograde od šest metara – ako ja upravo izmišljam, što nije isključeno, ostaje pitanje šta je on zaista rekao. Čuvar zakona se pohvalio kako je uhvatio mladog kradljivca automobila. Iskočio je kriminalac iz tog vozila u pokretu, pri brzini od dvadeset kilometara na sat, ali on je bio mudriji. Pronašao ga je u šupi obližnjeg dvorišta

u koje je pobjegao preskočivši živu ogradu visoku šest metara, nakon što je povukao kvaku i shvatio da ovaj drži istu kvaku s unutrašnje strane, nepravilno diše, nekontrolisano mokri i krklja. Simetričan položaj ruku i kvaka; leva prema desnoj ruci; ogledalo. Koreni kvaka koje se dodiruju; zajednička osa i zajednički pokret zgloba. Odmeravanje snaga; on pritiska kvaku prema dole, ovaj podiže; efekat iznenađenja i dvostruki trzaj s varkom nagore, pa ponovni pritisak na dole. Bili su iste snage. Gravitacija je pomogla policajcu; antipodi i parnjaci.

Točkovi se kotrljaju niz ostrvo širokog bulevara. On dobro zna da je gravitacija koja mi pomaže u kretanju dualističke prirode, uslovno rečeno, odmaže zdravlju zupčanika, ako bicikl shvatimo kao organizam. Jer, troši ulje za podmazivanje lanca i zupčanika, uvek u kontaktu, napetih, sinhronizovanih; kao i čovek kada peče kokice i pomfrit što je, svakako, labava korelacija s organizmom i pripremanjem hrane, ali i zvanična statistika je razlabavljena i puna rupa, kao i ulice, pa je priznata nauka, i vozimo se istima. Nekome u datom trenutku odgovara da bude tako; utopljeniku u jezeru prosečne dubine pola metra nije mila ova nauka što u proseku pogađa; on je mrtav, možda tek kremiran, spržen, zagoreo, ugljenisan, on je prah, ili tek kreće s truljenjem. Kostii opstaju najduže. Sve je stvar tumačenja i manira. Ako ne sve, onda barem neki segmenti, ako ne neki, onda bar jedan, ako ne jedan, onda posegnimo za Gausovom krivom da potvrdi ili opovrgne; tu je i sloboda metafore.

To mi je i rekao dok sam mu bezobzirno uzvraćao, izgovarajući ime antičke države na jugoistoku poluostrva s četiri prsta, unoseći mu se u lice i preteći prstom. On zna s biciklima. To znanje je primenjivo na moju nepotpunu teoriju o gravitaciji koju sam brzinski smislio, a on je delimično zgazio – mada mu je nisam pominjao – bez vidljive namere. Kao prolaznik ili biciklista kada zgazi pljunutu žvaku – zalepi se za gumu ili đon i prkosi sili teže – pa je prenese u drugi deo grada i ponovo stopi s trotoarom, zebrom. Migracije žvaka i ljudi dešavaju se unaokolo. Ja očigledno ne znam da rukujem biciklima ni tumačenjem gravitacije, klasično shvaćene, niti ostalim laičkim teorijama gravitacija koje sam izmislio ili čuo.

Prevrtljivica čas pomaže, čas odmaže; degutantno, nepristojno, sve je dosadnije i pominjati je u obrazlaganjima. Meni je svejedno i nemam izgrađen stav povodom tog klizavog pitanja. Nije moguće formirati definitivno mišljenje o privlačnim silama između tela (živa tela, komplementarna tela, znojava tela, mikroskopska tela unutar drugih tela, konglomerati; gola, spojena tela i sl.) bez udublivanja, a možda ni tada. To je pitanje za izuzetno drske istraživače. Gubio sam veru u svoje znanje, dolazeći do ivice, pa se ponovo vraćao i učvršćivao je, sa svakom novom stotinom pređenih kilometara, vrteći ukrug pedale i veru.

Ulice su bile gotovo puste. Izbegavao sam rupe i upadao u još veće. Ušao sam u knjižaru. Ove su jeftine. Četrdeset posto popusta. Uz

njih izaberite i koju hoćete knjigu pesama, one su besplatne. Sjajno, hvala na preporuci. Izaberite. Hvala. Kupio sam knjigu, opkoračio bicikl i krenuo da čitam sabrane kratke proze. Okretao sam pedale i stranice, zvonio zvoncem, pljuvao glasno i urlao kao zver. Čitao sam dok mi nije dosadilo. Onda sam uzeo diktafon i rekao šta imam.

Odjednom, ugledao sam je. Pojavila se odnekud, ako ne čak iz diktafona. Jedva je prepoznajem. Možda je sve bila jedna poprilična nameštaljka, nisam mogao da procenim. Išla mi je u susret, lepa kao što može da bude lep jedan život. Samo toliko. Imali smo vremena. U belom kimonu s crnim pojasom, došetala je i stala, isturenih grudi i raširenih nogu. Pozvala me u obližnju kafanu da zajedno popijemo špricer. Prihvatio sam poziv, oprezno i radosno. Sedeli smo na škripavim stolicama dodirujući se kolenima ispod stola. Nismo bili ista generacija. Osetio sam njenu čašicu uz svoju. Na trenutak je bilo romantično. Delovala je sveže i raspoloženo. Recitovala mi je ljubavne stihove iz svoje najnovije pesme, ili sam ja njoj recitovao stihove iz moje pesme o njoj, nešto od toga je bilo, verovatno oboje.

Opet sam pila votku s martinijem, reče iznenada. Tri čaše. Znao sam šta to znači. Ako još jednom primetim da me pratiš, razbiću te. Ali, ti si moja muza, uzvratio sam. Seljačino! Budi moja. Ti nepotrebno oneobičavaš stvari (to nije rekla, poželeo sam da jeste), ti si lud, budi normalan. Sviđa mi se kako hodaš. I kakav ti je to bicikl, baš je ružan, bar torbicu promeni.

I ovaj držač za bidon. Odvratna je boja. Dopada mi se tvoj glas. Skoči s mosta. Volim tvoj osmeh. Odjebi. Divna ti je kosa. Hoćeš li da obaramo ruke? Nisam hteo da je pobedim, bilo je nerešeno. Postupio sam džentlmenski, premda sam želeo da joj oborim ruku. Ona to nije znala. Mislila je da ima snažnije ruke nego ja.

Otišla je u tom uverenju, zviždeći; pokazivala mi uspravljen srednji prst sve dok nije zamakla za ugao. Potom se vratila i poljubila me u usta, jezikom izvodeći spirale i raznovrsne pokrete. Obradovali su me, mene i moj jezik naročito. Voleo je nežan dodir njenog jezika po svojim kvržicama za slatko; kao da je razmišljao umesto mene, moj jezik. Nije se dugo zadržavala pri vrhu, opipavala je papile, tražila uzbuđenje, manje istražene i zabite predele, kisele zone, pa se brzo vraćala na slatko, potom bi slane receptore potpuno zanemarila i ustremila se ka gorkim; obišla je svih osam hiljada kvržica, znala je s jezikom, mojim i njenim, ali i s rečima.

Rekla je da sam joj drag, ne može bez mene, ali ona voli još neke ljude, tačnije još petoricu. Nije sigurna koga izabрати, jer tu zapravo figurišu dva ljubavna trougla i jedan zajednički šestougao, uzročno-posledični niz nesrećnih okolnosti. Ne znam te ljude dobro, i sve je to komplikovano, drugi put ćemo o tome, reče. Bilo bi poželjno da se preselim u centar grada i kupim novi ili bar polovni motor, pa će me voleti više i imaću realne šanse za ulazak u prvih pet udvarača, što me vodi na finalni turnir

i žreb. To je dobar rezultat, pomislih uzbuđeno dok sam glumio da me nije obradovao ulazak u prvu petorku. Razmisliću o tome, promrljao sam i okrenuo novi list besplatne knjige poezije. Popila je špricer i pokazala mi dva srednja prsta dva puta. Pomazio sam je po kosi i poklonio joj buket grančica lavande. Ovo je prvi i poslednji put da pričamo bez posrednika, prošaputala je.

Okrenula se na petama i prstima dodirujući tlo odskakutala do praznog prostora terase pod lipom. Bila je u baletankama. Skinula je donji deo, pokazala noge i pomoću lavandinih grančica oblikovala preostali deo kimona u pačku. Neko vreme stajala je nepomično; ljudi iz kafane su prišli i okružili je. Usledio je fantastičan scenski nastup. Kao primabalerina assoluta nizala je skoro svih sto dvadeset pokreta u zastrašujućem erotskom naboju, brojao sam. Onog jednog nije mogla da se seti, stajala je s prstom prislonjenim uz donju usnu, a čovek elegantnih pokreta je uskočio u pravi čas i pokazao joj suptilan potez u maniru iskusnog poznavaoa, činilo se.

Sve je ispalo krajnje spontano, imao je osećaj za nenametljivost, to se videlo iz prve, nije bilo negativnih reakcija, tom prilikom nije dobačena nijedna ružna reč niti rečenica iz publike. Ispratili su ga s podijuma uz oštar aplauz. Ovo je eklatantan primer gluvog kafanskog improvizovanog baleta – pomenuo je našavši se pored mene – prava praižvedba s elementima borbe u predčinu. Dodao je, takođe, kako u njenom slučaju ne deluje gravitacija, ili deluje neznatno, ili barem manje

nego na njega ili mene. Adrenalin je pojurio kroz savitljive cevčice i ko zna šta još, nisam znao ko je on, i čita li mi misli, taj veštac. Klimnuo sam glavom, vreme je prolazilo sporo, gledao me i ja sam njega gledao, čekao je moju reakciju. Ništa mu nisam odgovorio, bio sam usredsređeno zbunjen.

Zatim sam stao na merdevine. Prineo ih je konobar, pomislivši da su mi potrebne. Čak i da se desilo, izgledalo bi nestvarno u nekoj priči. Slala mi je poljupce dok se podizala na vrhove prstiju ili tokom dugačkih skokova, a ja sam hodao uz pomoć merdevina, prebacujući težište s noge na nogu, obilazio pojas od ljudi i posmatrao je iz pokretne lože. Nije mi bilo prvi put, bio sam na jednom času tanga i više puta na merdevinama. Lako je zaključiti da sam vešt u hodanju na drvenim prečagama.

Zamrznuo sam trenutak u svesti, kao i obično kada mi se nešto sviđi, obrisao karmin s lica i seo za sto da dovršim špricer. Bilo mi je dosta ljudi za večeras, ali ne i ljubavi. Dok sam eksirao vino iz bokala vratila se s baletologom. Ili je bio vlasnik neke agencije, zaboravih kako se predstavio. Shvatio sam, to je pominjani posrednik. Pružio mi svoju vizitkarticu. Ti znaš koga tražiš, mi ćemo pomoći da se upoznate, pisalo je; i broj telefona. Zatražio proviziju, njegova bi bila trećina. Grešiš, rekao sam, jer nemaš od čega da uzmeš proviziju. Ne zajebavaj više. Ako on misli ono što sam ja pomislio, bolje da promeni stav, rekoh mu, ali sam se odmah ujeo za jezik. Možda to i nije njegova pomisao, pomislih, ali bilo je već kasno. Pogledao me

ozbiljno i tri puta coknuo jezikom vrteći glavom levo pa desno, dva puta u svaku stranu. Pomislio sam kako bi bilo bolje da je četiri puta coknuo, u ritmu pokreta glavom, ili možda dva puta; suzdržao sam se i prećutao; jedva doduše. Nemam pravo da govorim nekome koliko puta je potrebno coktati, pogotovo ne nepoznatom posredniku, mora se priznati, to je ipak njegov jezik. Toga sam savršeno svestan, ako ne savršeno onda jednostavno, ako ne jednostavno onda tek svestan jer nema savršene svesti osim Božje.

Bila je srećna zbog nastupa, davala je autograme; prvi pomoćniku pomoćnika konobara. Nisam je remetio, ako ne računam poljubac u čelo i aperkat u moju bradu. Ljubavni bol ne potpada pod klasičan, fizički bol, makar to jeste po svojim manifestacijama, često. Verovatno bismo se posvađali oko bicikla, opet, pomislio sam i ispljunuo zub, a tu je i potencijalna provizija od neznano čega; ostaće misterija zbog moje brzopletosti; zapravo ne. Konobaru sam rekao da joj ni slučajno ne donosi votku martini, ni po koju cenu.

Zajahao sam sedište i uhvatio rogove governala. Jedan je od toga napravio umetničko delo. Prebacio sam rakurs da i ja bolje vidim o čemu je reč. Imao sam governal, šteta je propustiti takvu priliku. Evo, vidim i spreda svoju pojavu, neobično izgleda iz te perspektive. Bio je suton i stavio sam baterijsku lampu na čelo. Povremeno sam komunicirao sa svojim likom – ličili smo, moram priznati, iako nisam imao ogledalo pri sebi da to proverim

posmatrajući ih istovremeno, profile makar – procenjujući značenje mikrogrimasa na oba lika. Uvek sam to radio, zašto ne i u razgovoru sa sobom. Na taj način saznajem da li sagovornik govori istinu. Smetala mi je svetlost lampe, s obe strane, razume se, bio sam dvostruko zaslepljen, ali drugačije nije išlo. Naravno, pazio sam i na put, ostavio sam nešto svesti i za vožnju, obazrivosti u saobraćaju nikad dosta.

Most na koji sam naišao učinio mi se prikladan za skok, i ona bi bila zadovoljna izborom, pomislih. Srećnu okolnost predstavljali su ljudi s elastičnim užadima, kamerama i platformom. Sve se uklopilo. Potpisao sam izjavu o skakanju na svoju odgovornost, znajući da je sva odgovornost njihova, ali s pravilima i potpisima ne ide drugačije. Snimaće fotoaparatom i kamerama, rekli su, ostaće digitalni zapis, nadaju se uspešnom skoku. Nema problema, rekoh, i ja ću zapamtiti ponešto. Zamolio sam ih da produže ekspoziciju, kako bi na fotografiji ostao trag svetlosti s čeone lampe.

Sa mnom je bio i moj stric, iznenadio me prisustvom. Nikada nije bio u žurbi, začudilo me, brzo se pojavio. Nismo se dogovorili. Imao je tanku dugačku cigaru u ustima, stakleno oko i tamne naočare. Svojevremeno je povratio sadržaj želuca tokom urnebesne vožnje u jednom luna-parku, reče, opuštajući se sa svojim kolegama za vreme službenog puta. Bili su okrenuti naopako, pa je sadržaj jednostavno iscureo pod dejstvom sile teže. Pogledao sam ga neiznenađeno, oguglao na provokacije u nizu, a

on je klimnuo glavom i rekao: Da, da. Morao sam da mu verujem, druge nije bilo, tako je s njegovim pričama i uopšte sa stričevima, od malena. Nije me bodrio otvoreno; njegovo prisustvo i priča o povraćanju bile su dovoljna hrana hladnokrvnosti kojom sam odisao prelazivši ogradu na sredini mosta i stajući na platformu.

Momak što vezuje elastične trake za moje noge na momente izgleda pouzdano. Između momenata pouzdanosti nalazi se paranoja. Šta ako se nabodem na jarbol nekog od jedrenjaka koji krstare? Prekorevam samog sebe stojeći pred ponorom. Nije mi se skakalo. Bilo je visoko, duvao je vetar; najednom sam se prisetio da nisam ljubitelj skakanja s visine, sa zavezanim elastičnim užadima za noge. Kad se sve razmotri, nazad se ne može, sve je spremno, od mene se očekuje skok, privezan sam, a i potpisao sam izjavu. Stric gleda s obale, kamere su uključene. Otkud sad reka i more? Kao da sam tek otvorio oči. Pojavio se povelik zaliv, otvoren prostor i panorama grada upaljenih svetala. Da li ću preživeti?

Stojim na ivici platforme i čekam da prođu misli o visini, biciklu, poeziji, njenom jeziku, gravitaciji, kako bih konačno odvažno poleteo i oslobodio se straha, ako ne i života. Prizivam zdrav razum, nema ga na vidiku, jedino grad, jarboli jedrenjaka i stric. Uzvikuje: Ne budi pizda! Skači, žurim! Svetla grada zamiču za obrve, odraz – četrdeset i pet stepeni nagiba tela u odnosu na površinu mora – lagani osećaj bola na nožnim prstima izazvan odbacivanjem

s ivice platforme, unutrašnje negodovanje, vertikalno poniranje, unutrašnje negodovanje, ubrzanje, vetar, opet negodovanje; drhtava slika leskajućeg mora i belog jedrenjaka.

Zaustavljam se, došavši na dva metra od površine; gola devojka duge plave kose pruža mi čašu šampanjca s pramca jedrenjaka. Ispijam je posle katapultiranja nazad, na pola puta prema platformi, zaustavljen u vazduhu, nepomičan, u trenutku prestanka dejstva povratne reakcije elastičnih užadi i sile teže, koji je kratak, ali se desio, nedvosmisleno, trajao tek da ga zapamtim, i uživam u gutljaju penušavog pića, pod mostom s grandioznim betonskim lukom, ispred grada na obali, iznad ušća reke u more, kraj jedrenjaka punog golišavih devojaka. Ushićeno vrište – stojeći na palubi – gledaju me i dopunjavaju čašu sa svakim novim zaustavljanjem posle poniranja, tokom oscilatornog kretanja čija se amplituda smanjuje shodno fizičkim formulama, strogo po zakonima prirode i nikako drugačije, ako me sećanje ne vara, što se retko dešava, ne sećam se poslednjeg puta. Podigli su me sajlom; motor je zujao, nešto je škripalo; čuo se tek poneki vrisak.

Dali su mi uramljenu fotografiju s efektom svetlosnog traga, stavio sam je za pojas i krenuo. Noć je bila vlažna. Držao sam tempo bez većih problema, ako ne računam nemogućnost sklanjanja zamišljenog lika. Smetao mi je sve više, nervirao me s tom lampom i grimasama, prilično iritantna pojava. Zastajem nekoliko puta da pogledam mapu i uradim neophodne čučnjeve, plus istežanja.

Privučen džez melodijom, kod neonske reklame hotela, skrenuo sam u jednu ulicu i našao se kraj ulaza u objekat sličan skladištu. Ušavši unutra primetio sam recepciju bez recepcionara, te se nisam ni prijavio, osim što sam udario u zvonce; to ne propuštam na recepcijama. Unutra se nalazio još jedan objekat, po principu babuške, u koji sam takođe ušao. To je kafić, s dugačkim šankom, dvadesetak gostiju i bendom koji svira. Duvali su, trzali, pritiskali, udarali, pevali. Video sam oblike glavne i pratećih melodija i ritmova koji su se provlačili između komada stilskog nameštaja, ljudi, slika po zidovima, pepeljara, vešalica, telefona, knjiga, starih frižidera, flaša, šešira, i poručio sok od zove. Improvizovani zavijuci, izdužene forme obliha i trouglastih profila, lopte, žice u kolutovima i vibrirajuće ploče, uglavnom, bilo je tu i preplitanja, naravno, sudaranja i preklapanja, zamotuljaka i kapsulastih gromada; magično klupko vibracija se odmotavalo. Lebdeli su unaokolo ti bezopasni tonovi. Lekovite frekvencije tražile su mesto da se udome. Sazvučje u glavama, srcima, ekstremitetima. I trupu. Čini mi se da je baš ovako bilo.

Meditirajući, prelazim na vino. Bobice su upile sunce i sada je u čaši. Tečna sunčeva energija prošlog leta stigla s najbliže zvezde, dopunjava moj vibrirajući sistem. Ko ume s transformacijama, ako se izvešti, može kvalitetno da uživa u podnevnom suncu tokom noći. Mućkao sam, grgljao i mljackao. Prišao je bradati čovek i poklonio mi knjigu. Rekao

je kako ličim na adekvatnog tipa za takav poklon. Iznenađen i počastvovan, zahvaljujem i insistiram na posveti. Izvadim fotografiju s produženom ekspozicijom i uzvraćam poklon, ili ću mu tek pokloniti nešto slično. Otkriva mi plan o dovođenju pravog konja iza šanka i smeje se. Predlažem mu da postavi telefone na stolove, direktnu vezu sa šankom. To mi se oduvek sviđalo.

Potom sam otišao u noć s rogovima pod rukama. Na jednoj raskrsnici zastanem, rasklopim kartu i počnem da je proučavam. Kamion koji je nailazio u susret takođe se zaustavi. Vozač je pomislio da tražim pomoć, videvši usamljenog biciklistu s lampom, usred ravnice. Bila je noć i to se činilo sasvim korektnim s njegove strane. Otvori dvostruka vrata, izvadi hleb i preda mi ga. Plemeniti čovek iz mraka, koji razvozi hleb pred svitanje, nije hteo da zauzvrat uzme novac. Prve zrake sunca dočekao sam s vrućim hlebom u rukama i ustima, vozeći bez pomoći ruku.

Oscilacije prikupljenih melodija i dalje rezonuju. Pokušaću da izbegnem prigušenja i zadržim ih večno, to je moguće u teoriji, razmišljao sam. Sa znacima jutra, nestaje i moj pratilac s lampom, odnosno prethodnik, koji je faktički išao – uvek preda mnom – unazad, po nekoj inerciji odluke, pomislih s ove vremenske i prostorne distance, a i tada sam bio istog mišljenja. Ugasim lampu; grickajući hrskavu koricu zalutam u selo, gde mi ljubazni gospodin ukaže na prečicu.

Sledećih tridesetak kilometara pedaliram preko njiva i posmatram nepregledne poljoprivredne zasade. Nailazim na kombajn i čoveka koji pušta u pogon sistem za navodnjavanje ogromnih dimenzija. Osećam se poput mrava u skladištu, okružen igračkama za odrasle. Žedan, bez zaliha vode, dolazim do benzinske stanice i ležem na travu, u hlad visokog krova. Ne znam koliko sam spavao nad rezervoarom za gorivo, verovatno danima ili sat vremena.

Sledi kratak opis vožnje koja je trajala sto kilometara. Kolena otkazuju, bol u patelama je dosadan. Pomažem se rukama kojima pritiskam butine, okrećem pedale snagom ruku i pomalo nogu. Na deset kilometara je sledeće naselje, u centru je drvo s bujnom krošnjom. Kupujem vodu u trafici, ležem, dremam; krećem. Opet naselje i park, onesveščivanje; ne osećam čašice kolena. Ležim uz magistralu kraj ustanove za mentalno zdravlje, na brazdi njive, i posmatram kretanje ljudi unutar ograde. Nekome sa strane verovatno deluje kao da ih uhodim, kao da se ne ponašam normalno. Jedva ustajem i jedva vozim i spavam, ili jedva spavam i vozim, ne sećam se.

Poslednjih dvadeset kilometara nenadano dobijam neverovatnu snagu. Bol prestaje, nema znoja, nisam više ljut na sebe jer sam iscrpljen, radostan ulazim u kuću. Ona sipa pivo u kriglu. Ispijam i prislanjam; hladim utrobu i spoljni deo tela, snižavam temperaturu koja se popela do četrdeset devet stepeni. Pušim se. Scena tuširanja i mačka koja prede u krilu, pa opet

tuširanje. Toplomer je vruć kao i servirana večera. Zaspao sam.

Sanjam kako sedim na travi i žvaćem poslednji zalogaj pljeskavice, ili sedim na travi i sanjam prozivanje broja kupona (09141) u mojoj ruci, ne mogu da procenim. Bepilotni vazduhoplov leti nada mnom, rashlađuje me strujanjima propelera i prati do bine. Voditelj programa gleda u mene, stotine biciklista gledaju u mene. Fokusira me objektiv kamere prikačene o leteći ventilator. Osvojio sam jednu od glavnih nagrada biciklijade, putovanje na morsko ostrvo. Upita me koliko je bezbedno dovesti se iz predgrađa čak dovd, po ulicama bez biciklističkih staza. Ne priča mi se s njim i njima, pomislim i kažem: Apsolutno bezbedno! Zbunio sam ga, očekivao je drugačiji odgovor, i ja sam očekivao isto, ali bila je nedelja i niko mi nije zamerio. Možda po koje razočarenje, njihovo i moje, komešanje u publici, smeh i sporadični vriskovi, tačnije dva kraća i jedan duži, njen, od nekih tridesetak sekundi. Zahvaljujem, silazim s bine. Ovde nema nikakve logike, a i vremena je sve manje, lutrija je svuda, kažem sebi, provlačeći se kroz ljude koji me proučavaju pogledima. Neprijatan osećaj.

